

Beste aanwezigen,

Ze zeggen wel dat je er echt niet meer bent, als er niemand meer aan je denkt. Daarom herdenken we met elkaar de dappere politiemensen van wie de namen op dit monument staan. We zullen hen niet vergeten. We zullen niet vergeten wie ze waren en hoe ze zich inzetten voor de veiligheid van anderen. Daar hebben ze met hun leven de hoogste prijs voor betaald.

Deze herdenking doet me extra beseffen hoe fragiel een mensenleven kan zijn. Want hoe weerbaar, hoe sterk en hoe voorzichtig de vrouwen en mannen van de politie ook zijn, er is altijd het risico van onvoorzien gevaar.

Dat klinkt door in de verhalen die horen bij de namen op dit monument. Ook bij de twee die er dit jaar bij zijn gekomen. Weer twee nieuwe namen, van Rob Oostrom en Johannes de Schiffart, weer twee verhalen erbij over hoe het noodlot kan toeslaan.

Beide geschiedenissen gaan terug in de tijd. Uit beide verhalen komt naar voren dat er altijd al risico's waren. En door de verharding in straten en wijken, zijn die alleen maar toegenomen.

Daar moeten onze politiemensen dagelijks mee dealen. Ze gaan er professioneel mee om. Ze hebben geleerd tijdens hun opleiding en in het werk om zichzelf en elkaar zo goed mogelijk te beschermen. Dat is nodig ook, want in gevaarlijke situaties, waarin de meeste mensen zich terugtrekken, zetten zij een stap vooruit. Voor de veiligheid van anderen, voor de veiligheid van ons allemaal. Ik ben daar alle vrouwen en mannen van de politie dankbaar voor.

Mijn hart gaat ook uit naar hun naaste familieleden, die weten hoe het werkt en dat er altijd risico's zijn. Daar moeten zij mee leven. We realiseren ons steeds vaker wat een invloed dreiging en gevaar op politiemensen zelf én op hun thuisfront kan hebben. We proberen zo goed mogelijk steun en hulp te organiseren.

Als er iets misgaat met een politievrouw of –man, dan is de impact enorm. In de eerste plaats natuurlijk voor de directe familie. En er gaat ook een schok door het hele korps. Het is verschrikkelijk als er iemand van de politie sneuvelt. Dat voelen we allemaal en dat verbindt ons met elkaar, tijdens deze herdenking nog sterker dan anders.

Ik hoop dat u als nabestaanden en collega's troost kunt putten uit deze dag. Ik hoop dat deze herdenking u de moed geeft, hoe moeilijk het ook kan zijn, om weer op te staan en door te gaan.

Vandaag is een dag om elkaar te omarmen en te steunen.

Vandaag is een dag om de namen op het monument hardop te noemen. Vandaag is een dag om aan hen te denken, te vertellen wie ze waren en hen op die manier levend te houden.